

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Rebus Gestis Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv

Marchetti, Annibale

Florentiæ, 1687

Capvt XIX. Mantua relicta Romam properat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43962

Mantua relicta Romam properat.

Iusmodi exemplis, ac veluti calcati Orbis vestigijs Mantuæ relicta, pridie Nonas Novembris Romam versus iter instituit. Antequam tamen viam se committeret, cognatos Principes, ac præsertim Man-

tuanorum Duces, aliosque notos complures valere iussit: hos inter præcipui fuere uterque Pater, quorum cum se ad pedes abiecisset, rogavit supplex, uti mox discessuro, descriptam in fronte Cruce, incolunitatem precarentur. Id officium dum Pater exequitur, quantas lacrymas dedit, proclivius cuique sit propria æstimatione, quam alterius relatu consequi. Parcibus dolori Mater indulgit, quæ tametsi Matrem testari omittere non valuit, spe tamen æternorum vitæ huius desideria haud mediocriter solabatur. Post hæc cum propinquis omnibus lacrymas in digressu iterantibus, miram frontis serenitatem Aloysius valedixisset, iter magnam familiarum

Ad parentum pedes procubuit, ut discessuro benediceretur.

lorum cateruâ stipatus, Deo benè iuvante, ingressus est. Aderat in comitatu etiam Rodolphus frater natu minor, qui eum ad Padum usque fluvium cum rhedâ profecutus est: inde enim conscensâ navi Ferrariam secundo flumine perrexere: eo autem abeunte, cum quidam ex vectoribus Aloysio diceret; credere se pergratum accidisse Rodolpho, in eius imperium successisse; at non æquè, inquit, puto, ac mihi fuerit decessisse. Illud enim altè præclaro Iuveni hærebat, honores, quos Itali scitè onera nuncupant, ad inferorum sedes, ubi onerum centrum, perpetuò sui baiulos urgere: quare Sapiienti longè iucundiùs deponendos esse, quàm suscipiendos.

Ferrariâ, postquam Alphonsum Estensem Ducem, eiusque coniugem Margaritam Gonzagam gentilem suam salutasset, Bononiam, versùs profectus est. Inde Florentiam Magnû Hetruriæ Ducem inuisurus, ac postea Lauretû cogitabat: verùm propter acres custodias, quibus eius provinciæ fines pestilentiaè metu interclusi erant, inchoatum in Hetruriam iter Lauretum versùs inflectere viâ proximâ, & compendiariâ compulsus est. Eò cum venisset, vix credibile est, quàm benigno, ut ita dicam, vultu, amplexuque, quantis animi delicijs amantissima

fima

Quinis, fe-
nisue sacris
cōtinuatis
interest.

fina eum Dei Mater exceperit. Ut primum
potuit, recta ad Sacram eius Ædem contendit,
ubi in preces effusus quinis, senisue Mystis sa-
cra deinceps facientibus coram adesse voluit:
mox cælesti Dape summâ cum animi iucundi-
tate refectus, dum inter grates agendas secum
reputat, singulare illud beneficium, quo sibi
genus humanum eo in loco Divina clementia
olim obstrinxerat; ingens eum tantæ rei admi-
ratione stupor defixit: quem deinde vehemens
caritatis ardor subsequutus oculos ad uberrimos
fletus concitavit. Quia autem amanti nihil æ-
què iucundum, quàm lacrymas sui amoris tes-
tes proferre, longissimas ibi moras trahebat,
ac planè iniquo animo inde abduci vel ad seras
epulas patiebatur. Hinc, ut expeditior illi ad
Virginis sacrarium esset accessus, ibique diem
totum orando, ac meditando agere, nullo in-
terpellante, liceret; Societatis Iesu in eâ Vrbe
Rectori hospitio inuitanti gratias perhumani-
ter agens in publico Diverſorio cōnorari ma-
luit. A cibo iterum ad Deiparæ conuolavit:
ubi cum summâ animi attentione penè immo-
tus hæreret, & iam satis generis præstantia,
eiusdemque præstantior contemptus innotui-
set, admirabile omnibus iucundumque sui spe-
ctaculum exhibuit. Poſtridie eius diei bene-

Recusat
hospitium
Soc. quò li-
berius &
diutius in
templo ad-
sit.

manè

manè sanctam, augustamque Domum repetijt, ubi Angelico Pane inter sacra denuo recreatus iterum se viæ Romam versùs commisit.

In eo itinere hanc fermè vitæ rationem sequutus est. Manè, ubi surrexerat, quartam, ferè horæ partem divinis rebus commentandis dabat: mox canonicis precibus a Primâ diei horâ ad Nonam usque cantari solitis, una cum Ludovico Cataneo Sacerdote, quæ rebus omnibus ad Religionem spectantibus præfecerat, vacabat: tum consuetâ viatoribus precatone, quam vulgò itinerarium dicunt, præmissâ, equo insidens iter ingrediebatur. Initio multa passuum millia seorsum a reliquis pergere: itaque vel mente aliquid de rebus cælestibus agitare, vel sacra Davidis carmina tacito murmure meditari: postmodum accersito Cataneo pijs sermonibus nonnihil viam levabat, animoque minùs aduertenti quodammodo contrahere conabatur. Cum ad hospitium sub meridiem ventum esset, perexiguo refectus cibo, cum eodem Vespertinas preces, ultimunque earum Complementum Ecclesiastico ritu alternis cantabat: deinde in equum insiliens iterum carpebat viam, quam pariter assiduâ rerum cælestiû meditatione oblitus, veluti compendio factò, opinione celerius in diversoria perueniebat. Simul

Vitæ ratio
in itinere.

mul autem ex equo descenderat, rectâ ad cubiculum properabat, hybernâ frigiditate, asperimâque tunc tempestate, quâ penè obriguerat, frustra ad ignem vocantibus. Ibi, foribus occlusis, deprompto Christi è Cruce pendentis simulacro, quem itineris, laborumque comitè secum ire perpetuò voluit, binas horas eius pedibus aduolutus orabat: idque tanto mentis feruore, lacrymis ac singultibus, ut eos, qui extra erant, ijs vocibus percussos anteaectæ remissius vitæ tacitè obiurgaret, atque ad meliora in posterum acueret. Preces excipiebat, dira, diuturna-que verberatio, quâ quotidianæ desidiæ, ac negligentiaë pœnas dabat. Inde Cataneo adesse iusso, unâ cum ipso nocturnis Ecclesiæ psalmis, & matutinis laudibus concinendis vacabat. Mox imperabat cœnam, appositaque mensâ discumbens, vilissimo quoque cibo, eoque modico contentus, fame irritatâ potius quâ placatâ iurgebat. Statuerat apud se etiam in itinere consueta trium hebdomadis dierû ieiunia inuiolata seruare: sed Cataneus hisce rebus Præfectus, omittere omninò voluit, ne vires iam itineris labore attritæ factâ ieiunij accessione eum in viâ prorsus deficerent. Cui consilio tunc ille quidem morem gessit, sed simul ac Romam attigit, pristinum ieiunandi morem

Binas horas in hospitij ante cenam magno cū feruore, & lacrymis solus orat.

Mox se flagello direxit, cecidit,

Vili & modico cibo reficitur.

in

in integrum restituit. Cœnatus haud ita multo post propitiato precibus Numine cubitum, ibat: quo tempore nec vestimenta sibi a famulis detrahi, nec lectulum calefieri patiebatur. Contigit aliquando, ut cum insueta tibi-
 arum ex panno tegmina, quæ nostro more gestabat, minimè valeret exuere; Cataneus opem laturus prestò esset, eoque in officio eius pedes, & crura penè obriguisset deprehendens, uti ad ignem propè accederet vehementer hortaretur: sed planè incassum; nam corporis gelu interioris caritatis ardorem, mirâ quâdã antiperistasi, in animo excitari intelligens (tunc enim caritas minimè in corpus dispersita

Ab igne gelu rigens abstinet.

animum vehementius torret) frigus calori ad ipsum calefaciendi munus, sacrationem Christi Philosophiam e-

doctus, anteferebat.

* * *

K

CA.